

L. Simon László

## Vasárnap

Vállán a régi szerszámmal  
és egy kosár vesszővel  
ballagott ki a határba.  
Először meg kell kóstolni a földet,  
mert mindennek meg kell adni a módját:  
metszés előtt némán imádkozni,  
elsőként a négy öreg tőkét megújítani  
a dülő négy sarkán,  
időben enni,  
időben, s nem túl sokat beszélni,  
és érteni a növények szavát.

De most a régi szerszámon és a kosár vesszőn a sor,  
ezért kell megkóstolnia a földet.  
Szétmorzsolts egy rögöt,  
ajkai közé helyezte,  
és a nyelvével szájpaddlásához nyomta  
a savanykás darabot,  
mint az ostyát áldozáskor.  
Azután elő kell venni a szőlőcucát,  
két szarva közt rátaposni,  
erősen,  
mintha egy bika fejét akarnánk a földre szorítani:  
így fúr vesszőnyi lyukat a régi szerszám.

S ahogy így nézem,  
ki-kilesve  
egy száraz almafa mögül,  
kezemben tartva a megsárgult képet,  
hallgatom a szitkozódását,  
mert kemény ez a szűz föld,  
nem adja magát,  
látom az ismerős kalapot,  
a köténye szélét,  
az árokparton hagyott demizsont,  
és az enyhén hajlott, mégis erős hátat,  
mintha nagyapám lenne,  
vagy valamelyik rokon,  
ismerős,  
vagy inkább az egyik öreg  
a szomszéd faluból.  
De a mifélnk,  
így mondják ezt – mifélnk.

Vasárnap van.  
Hideg,  
hideg vasárnap délelőtt van.  
Segítenem kellene,  
itt is, otthon is,  
de én csak nézem az öreg szőlőművest,  
ahogy vasárnap is dolgozik,  
tele hálával és félelemmel,  
miközben távoli hangot hoz a szél:  
Én vagyok a szőlőtő,  
ti a szőlővesszők:  
A ki én bennem marad,  
én pedig ő benne,  
az terem sok gyümölcsöt:  
mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.



Bagod (Vitenyédsszentpál), harangláb  
Kotnyek István fotóalbumából